

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 32. De dispesatione omittendi promulgationes matrimonii,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](#)

Concilij Trident. constituentis vir denunciations fiant in Ecclesia diebus festiuis inter Missarum solemnia; finis sit ut ad multorum notitiam matrimonium pertinet, siveque ut impedita facilius detegantur, tunc enim solet magna bonum copia confluere: et autem fini satisficeri possit quando extra Ecclesiam loco conuenienti, aut die non factu, aut extra Missarum solemnia conuenient magna populi copia ad aliquam deuotionem, ut ad audiendum verbum Dei denunciations tunc fiant, non censeri id ipsum decretum violatum. Neque obstat, quod forte dies alocus non sit sacer, quia si matrimonium ipsum extra tempus & locum sacrum posse celebrari, cur non poterunt illius denunciations fieri?

Addit Concilij Trident. ad memoratum decretum: cum probabiliter suspicio fuerit, matrimonium posse malitiose impedi, si praeceperint tres denunciations: tunc sufficere vel ut una tantum fiat, vel saltum Parochi, & duobus vel tribus testibus presentibus matrimonium celebretur: & deinde ante illius consummationem denunciations in Ecclesia fiant, ut si aliqua impedimenta subsint, facilius detegantur.

C A P V T XXXI.

De accusationibus impedimentorum matrimonij, quarum intuitu promulgationes sunt instituta.

S V M M A R I V M.

- 228 Obligator cuelandi, quam promulgationes matrimonij inducunt, est sub mortali.
- 229 Duo casus excepti.
- 230 Aliquot casus in quibus repellitur quis ab accusatione matrimonij.
- 231 Accusacionum propositarum species quaedam, in quibus a ceteris accusationibus differunt.

228. **F**ACTA matrimonij promulgatione, is qui nouit esse impedimentum, debet illud significare. Primo quidem, si fuerit ex peccato occulto, ipsi contrahentes modum corripiendi proximum a Christo traditum Math. 18. Deinde vero si id non sufficiat, significare illi cui matrimonium promulgavit: eum autem qui denunciare recusat mortaliter peccare, prout alii citatis Sanchez habet lib. 3. disputatione 13. nro. 2. Probatur: quia causa est eis contrahentes graue detrimentum incurvant nullitatis matrimonij: quam nulla temporis diuturnitas tollit, perseverante semper impedimento: & per quam sunt in perpetuo concubinitu ac filios suscipiunt illegitimos. Et quamvis impedimentum esset ex minoribus, tamen grauissima sacramento matrimonij fieret in coiuria: vt pote quod iniuriet contra Dei & Ecclesie statuta. Itaque procedit ex eodem authore & aliis quo citat quantumcumque impedimentum sit occultum nec probari possit.

229. Nihilominus duo sunt casus in quibus nemo ad talen accusationem tenetur. Prior est, quando cognoscens impedimentum, simul nouit contrahentes celebratores matrimonij cum ignorantia probabili, & impedimentum sic occultum est ut probabile sit nunquam ipsum in aliorum notitiam venturum nisi ipsemet significet: simulque probabile sit secuturum scandalum & magnam perturbationem si significet. Nam in tali casu neque Parochum neque Confessarium contrahentium debere illis tale impedimentum significare; sed potius illos in sua bona conscientia relinquere. Nauar. in Enchir. Cap. 22. num. 83. & aliquot aliis nota. Sinch. 2. in ead. m. disputatione 13. num. 4. Addens id verum esse, quantumcumque denunciatio sub pena excommunicationis praeciperetur, & impedimentum probari posset. Posterior casus est, quando si qui impedimentum nouit existimat suam accusationem non profuturam: ut quia non credetur ei, cum id non possit probare, prout habet Sylvestr. in verbis Matrimonij sexto quest. 9. vel quia ipsius accusatio non admittetur, ut fieri potest in sequent. casibus.

Primo si nolit iurare verum esse quod obicit vel certa iurare non ex odio, vel timore, sed sincere accusare ex cap.

Not sicamus & ex cap. D. parentela tam r. quam 2. causa 33. quæst. 6. Deinde si extraneus sit, & praesentes sint consanguinei; qui testificari possint ex cap. 1. eiusdem questionis. Nil obstat tamen; quin accusare possit per consanguineos, aut etiam per se illi desint, ipseque sit ex vicinis antiquioribus, & veracioribus, iuxta ea quæ in verbo Matrimonium 9. quæst. 1. Sylvestr. habet. Tertio, si abfens sit, tantumque accuset per literas ex cap. 2. Qui matrimonium accusare possint. Quarto, si accusetur in gratia, & vt pecuniam extorquerat, ex cap. Significante eod. tit. Postremo, si post factam promulgationem, non accuset antequam matrimonium contrahatur: nisi probauerit se ante fuisse legitime impeditum: vel certe iurauerit se impedimentum illud intellexisse tantum post contractum matrimonium ex cap. fini eod. tit. Adde vel coactus sit moram trahere in contemplatione fraterna, quam denunciationi præmittendam esse diximus. Nam obligatio denunciandi non virget, quandiu vacandum est eidem correptioni, seu doni & iudicio viri prudentis ea nihil prodesse videatur, prout in ead. disp. 13. Sanchez nam 3. sub finem tangit. Bene addens in sequentium. 8. eum qui scit impedimentum occultum, & simul fecit contrahentes dispensationem occulte imprestasse pro foro interno, non teneri denunciare: quia nullum est periculum peccati in contrahendo, impedimento illa ratione ablato.

R E S T A T O obseruandum quod ex D. Thoma habet Sotus in 4. dij. in cl. 4. quæst. vni ca. art. 5. sub finem: Eam de qua hic loquimur non esse propriæ matrimonij accusationem, sed prius denunciationem: ideoque multa concedi in ea, quæ non habent locum in vera accusatione: quorum Sylvestr quoce meminit in verbo Matrimonium nono, quæst. 5. Primus est, vt idem possit accusator esse & testis. Secundum, vt non exigatur iuramentum calumniæ. Tertio, ut facta hac accusatione, contumax possit condemnari licet non contestata ob periculum in mora, ex cap. finali. Ut liceat non contestare. Quarto, vt consanguinei & parentes admittantur ad denunciationem impedimenti matrimonij, ex cap. Videtur Qui matrimonium accusare possint. Quinto, vt in hac accusatione valeat testimonium ex solo auditu: soloque verbo sine scriptura, ipsum fieri possit. Nonnulla alia de istis accusacionibus videri possunt apud eundem Sylvestrum in eodem verbo.

231.

C A P V T XXXII.

De dispensatione omittendi promulgationes matrimonij.

S V M M A R I V M.

- 232 Potestas dandi tales dispensationes: Ordinarius habet: sique diversum coniuges habent suffici alterius dispensatio.
- 233 Generalis Vicarius Episcopi potest eamdem dispensationem dare, non item Parochus.
- 234 Quatenus possint Episcopus & Vicarius ipsius delegare suam in hac re potestatem.
- 235 Neuter potest nisi in sua de causa dispensare: & duodecim tales causæ.
- 236 Quando Superior obligetur tales dispensationem dare: & quid licet, cum ipse adiutor non possit, aut iniuste eam negat.
- 237 Peccatum est mortale consummare matrimonium antefactis illius promulgationes.
- 238 Non vero ante Ecclesie benedictionem: & quod contrahentes si ab aliis non detegantur ipsorum impedimenta, ipsi sub mortali teneantur detegere scienses illa.

D E dispensatione omittendi promulgationes Matrimonij, queritur potissimum quis eam dare possit; & qua de causa possit dari. Cui questioni satisficiemus aliquot propositionibus.

Prima est, Non modo Papam, sed etiam Episcopum date posse tales dispensationem. Hac patet ex Concil. Trident. fest. 24. De reformatio. matrim. cap. 1. illis verbis: Ni si Ordinarius expedire indicauerit ut predictæ renunciationes remittatur;

232.

quod

quod illius prudentiae & iudicio facta Synodus relinquit. Ex quibus verbis tria inferunt Sanchez lib. 3, disputatione 7, num. 4. 5. & 6. Primum est, idem quod Episcopum in hac re, posse Abbates iurisdictionem habentes quasi Episcopalem, nullique Episcopo subditos, quia & ipsi nomine ordinarii veniunt. Secundum & tertium est, eos qui in denunciationibus dispensare possunt, posse quoque breuiare vel prolongare illarum tempus: possit item ex iusta causa dispensare, ut denunciations ipsae fiant diebus ferialebus: quia hoc vtrumque minus est quam denunciations ipsas omnino remittere: nec ratione consentaneum est existimare id quod minus est negari, cum maius conceditur.

Secunda propositio est, Quando contrahentes subsunt diuersi Episcopis dispensationem vnius eorum posse sufficere. Hanc Sanchez in cit. ta disputatione 7 num 7 probat: quoniam eadem ratione qua potest matrimonio tales copulare, potest etiam in denunciationibus dispensare. Nam ex eo quod matrimonium sit in dividuum inter duas personas sicut sequitur, quod qui potest vna ex talibus personis matrimonio copulare, possit etiam alteram: sic etiā sequitur, vt qui potest vna sine denunciationibus copulare, possit & alteram.

Tertia propositio, Vicarium Episcopi posse absque speciali delegatione, dispensare in denunciationibus matrimonij. Hanc Sanchez tractat: neadē disputatione 7, quest. 7. Ratio autem præcipua qua confirmatur, est: quod Concil. Trident. ut patet ex verbis antea citatis hanc dispensandi potestatem concedat Ordinario: quo nomine comprehenditur Generalis Vicarius Episcopi. Ordinarius enim is dicitur, cui iuridictio concessa est Concilio, vel lege iuxta illud, in cap. Iudicibus 2, quest. 6. Ordinarii sunt, qui ab Apostolico ut Ecclesiastici: vel Imperatore, ut scilicet ares legitimam potestatem accipiunt. Quamvis autem Episcopus constituit suum Generalem Vicarium ei tamen non confitit iuri dictio nem quan habet; sed a canone eadem tribuitur. Nam si illam conferret, posset ab ipso Vicario Generali appellari ad Episcopum tanquam a delegato ad delegantem iuxta cap. Super questionem De officio d. leg. At non potest, ex cap. 2. De confutandis in 6. & ex cap. Romana De appellationibus eodem libro vtribat redditur, quod id est tribunal sit Episcopi & Generalis Vicarius ipsius: ita ab hoc ad illū appellare, sit ab eodem tribunali ad id, atque adeo ad seipsum appellare.

Quarta propositio est, Parochum non posse dispensare in denunciationibus matrimonij. Hec ex eo probatur, quod Concilium Trident, tam dispensationem committat tantum ordinario: quo nomine Parochum non comprehendit constat: quia in memorato cap. i. in quo de hac dispensatione agitur, idem Concilium ut dicitur ponit Parochum & Ordinarium, cum ait. Qui aliter quam præsentem Parochum, vel alio Sacerdote de licentia Parochi aut Ordinarij. &c. Videri potest Sanchez in prius memorata disputatione 7, quest. 2.

Quinta propositio, quam idem in sequenti quest. tractat est, Episcopum posse generaliter delegare aliquem in sua diocesis facultatem quam habet remittendi eas, de quibus agimus denunciations. Ratio est, quia talis facultas ei competit iure ordinario: cum à Concilio Trident. cœcedatur in distinctione omnibus Ordinariis in perpetuum tam presentibus quam futuris. Vnde intelligitur non esse concessam, specialiter eligendo industria ipsius, ut negandum sit posse per alium eam exercere: liquidem non eligitur industria personæ incognitæ, & indeterminata, qualis est prælati nondum existens, & ac tantum futuri. Quia ratio ostendit: generalem quoq; Vicarium Episcopi posse hanc dispensandi facultatem delegare: non tamen generaliter, quia non potest constituere sub aliis Vicariis: ex cap. Clericos, De offic. Vicar j: sed ad aliquos occurrentes particulares casus: pro quo in fine eiusdem quest. Sanchez aliquot authores citat.

Sexta propositio est, Iustitia causam requiri, ut Ordinarius istiusmodi dispensationem dare possit. Ratio est: quia Concil. Trident. in citato cap. i. non relinquit id ipsius liberam voluntatem: sed ipsius prudentiae & iudicio: quod iudicium cum prudentia coniunctum, requirit rationem seu causam iustum, in qua ipsum fundatur. Pro quo aliquot authores Sanchez adferunt lib. 3, disputatione 8, in principio. Consequenter pluribus docens non requiri cognitionem cause iudicalem, sed latissime esse, si Ordinarius extra iudicialiter informetur, certiorque fit.

at de causa ob quam possit licite dispensare. Et in sequenti disputa, non, persequitur quæ in particulari faciunt ad notitiam talium causalium, quas numerat ad duodecim.

Prima est, quando contrahentes nimio pudore suffundentur denunciationibus factis: ut si vterque esset valde sexex, aut senex cum iuuencula, aut nobilis cum ignobilis, dum cum paupere contraheretur, timens irrisiones ob dissipationem conditionis. Secunda est, cum aliqui cœcubinarij diu existimati sunt coniugati. Tertia, quando magnates volunt contrahere matrimonium, quia matrimonii ipsorum sunt valde publica: vnde si inter eos esset aliquid impedimentum, statim sciretur. Quod id est indicandum est de aliis, quod nullus impedimentum timor subest. Quarta, quando denunciationibus præmissis nuptiæ benedicti non possent obvicinitatem temporis, in quo eas benedicti prohibitum est: nempe Adventus & Quadragesima. Quinta, quando prius contractum est matrimonium publice, & ipsius repertur nullum, ob impedimentum occultum. Sexta, quando timeatur quod consanguinei matrimonium impedit iniuste. Septima, quando parentes vel tutor volunt ut virgo nubat indigno. Octava, quando coniugium illud valde aliquibus expedit, illique timerent impediendum. Nona, quando repentinus calus offerret rationem contrahendi matrimonium, ut si cui moriendum alioqui esset, nisi statim contraheret. Decima, periculum animæ: ut si duo cœcubinarij velint matrimonium inire, ut in bono statu constituantur: periculumque sit forte ut commisceantur dum denunciations præmittuntur. Undecima, vitatio scadali, quod tolletur, si matrimonium statim inceatur. Duodecima, quando in mortis articulo constitutus, vult concubinam ducere ut problem suscepit legitimam.

Vt in aliis occurribus, an Episcopus teneatur dispensare idem Sanchez disputatione 10, sequenti tractat. Sed contenti erimus pro quotidiana praxi id notare quod ille reoluit quest. i. num. 6. Pragatum sub peccato tenerid dispensare in casibus in quibus scandalum sequeretur, aut suspicio esset malitiosi impedimenti. Item quando subditis id valde expediat ad bonum animæ vel corporis; ut cum vir defloravit virginem, & periculum est ne ille voluntatem muerit: vel contrahentes sunt in peccato concubinatus, statimque contrahendo consulent saluti animæ suæ, vel vir morti vicinus vult concubinam ducere ad legitimandam problem ex ea suis epriam vel ad decedendum in bono statu. Talibus ergo casibus occurribus peccabit Superior, si dis. enfationem neget sine occurrere maioris boni causa iusta. Non vero quando ex negatione nullum publicum aut priuatum sequeretur notabile damnum; ut quando senex cum iuuencula, aut quando duo fenes contrahere volunt erubescentes, nec est vilis timor impedimenti illis faciebatur: & sic de similibus, in quibus non appetit virgins ratio, quæ dispensare cogat: præterim cum erubescendi cauæ ex matrimonio contracito, perseuerat non minus omisso quam factis promulgationibus: Quocirca Concilium Trident. in eodem cap. i. non præcipit Ordinarii tam dispensationem, sed prudentiam & iudicium ipsius commitit.

Cum que distinctione idem in sequenti quest. 4. resoluta difficultatem, An quando non est copia Ordinarii vel insistente recusat dispensare in denunciationibus, licet sit, ocurrente causa, ob quam possit dispensari, omisso denunciationibus ipsis, matrimonium contrahere. Docet enim in illius casibus in quibus tenetur Episcopus dispensare, nec illius copia potest haberetur alicuius legitima causa ille dispensationem denegat: posse sine denunciationibus matrimonium contrahi, si graue periculum sit in mora illam expectandi: minime autem, in aliis casibus in quibus dispensare est: Episcopus non tenetur: quia tunc recusando, nullam eis iniuriam interrogat: quandoquidem dispensatio in talibus casibus gratuita est, non autem debita ex obligatione: neque causa qualibet sufficiens ad dispensandum in præcepto cum aliquo, ab eiusdem præcepti transgressione excusat sine dispensatione. Nam esset aliqui im pertinens cam exigere si sola causa esset sufficiens. At: omnis consensus sive causa requiri superioris autoritatem: quam is per dispensationem implicant illud quod potest causa decisa ad sufficienter excusare peccato transgressionem præcepti. Vide præcedente. 224.

HIS ADDENDA sunt nonnulla pro praxi. Primum est, de modo quo mortaliter peccat qui matrimonium consummat denuntiationibus non praemissis. De quo Sanchez disput. 11. duas conclusiones statuit sequendas. Prior est talis peccare mortaliter etiam cum iusta Ordinarij dispensatione matrimonium sit absq; denuntiationibus contractum. Ratio est quia ex precepto Concilij Trident. in sape citato cap. 1. qui contrahunt matrimonium non solum tenent ei contractui denuntiationes praemittere, sed etiam illius consummationi si tunc omisla fuerint: quia nimis denuntiations instituta sunt ne admittatur fornicatio, si forte impedimentum subit matrimonio, quod ad carnalem copulam de se ordinatur. Vnde sicut peccatum est mortale non praemittere denuntiations ipsi matrimonio, prout ostensum est in precedentibus num. 223. erit & consummare matrimonium iisdem non praemissis. Posterior conclusio est, non solum prima vice, sed etiam toutes quoties habetur copula antequam denuntiations praemittantur, peccatum mortale committi. Ratio est: quia secunda vice & sequentibus, perinde ac prima, eadem precepti ratio militat: siquidem fornicationis periculum perinde imminet: diligentia, precripta ab Ecclesia, nondum adhibita ad dergendum cum facilitate impedimenta.

SECUNDUM est, de quo idem Sanchez disput. 12. non esse peccatum mortale consummare matrimonium ante Ecclesie benedictionem, sicut ante denuntiations, si absit contempnus & scandalum. Itud fatis Concilium Trident. significare videtur, cum in citato cap. 1. hortatur coniuges ne in eadem domo habitent ante benedictionem sacerdotalem in templo suscipiantur. Precepisset enim, nec tantum hortaretur, si peccatum mortale esse iudicasset, sicut precepit denuntiations. Nam & id ad matrimonij reformationem ratione pertinuerat.

Terrium est, de quo idem Sanchez disput. 14. habentem impedimentum occultum etiam infamatorium, teneri illud reuelare Superiori interroganti, an aliquod habeat aut desistere a matrimonio, donec obtineat dispensationem. Quod adeo verum est, ut non sit censendum in conscientia tuis, cuius impedimentum praemissa denuntiationibus a nullo detrectum est: sed illud sciens reuelare tenetur, vel a matrimonio desistere, vel dispensationem prius obtine, non obstante quod impedimentum sit omnino occultum nec infamatorium. Ratio est: quia sine legitima dispensatione matrimonium cum impedimento scienter contrahere, peccatum est grauissimum ob iniuriam quae fit sacramento.

CAPUT XXXIII.

De impedimentorum occultatione, promulgationum fini contraria.

S V M M A R I V M .

- 239 Ad quid teneatur Parochus vagos coniuncturum matrimonio.
 240 Suos Parochianos potest Parochus propria autoritate coniungere: si premissa denuntiationibus, nullum obiciatur impedimentum: fin obiciatur, aut ipse sciat aliquid, potest matrimonio interdicere.
 241 Qualiter se debet gerere Parochus, quando cum habente impedimentum dispensatum est tantum in foro exteriori.
 242 Quid sit matrimonium contrari in facie Ecclesie: & quid agere debet Parochus, quando impedimentum nouit tantum ex sacramentali confessione.

CVM promulgationes matrimonij eo spectent, vt illos impedimenta si quae sint, detegantur, nec occultentur: antequam finem faciamus, pro quotidiana praxi notanda sunt aliquor documenta, quae Sanchez persequitur libro tertio disput. 15.

PRIMUM est, Si unus aut vterque contrahentium sit vagus, Parochum, vt matrimonio interesse possit, non modo diligenter disquisitionem impedimentorum debere praemittere (& potissimum ne contingat illum coniungi qui iam alibi vxorem habet) sed etiam re ad Ordin-

narium delata, debere ab eo licentiam coniungendi obtinere. Hoc habetur prescriptum in Concilio Trident. sess. 24. De reform. matrim. cap. 7. Circa quod Sanchez disput. 25. sequenti; notar primo, perinde esse in haec siue alter tantum, siue vterque coniux sit vagus: quia perinde imminet periculum, cui Concilium Trident. vult occurrere. Secundo, quemcumque parochum in sua Parochia posse matrimonio vigorum affert, sicut potest eorum confessiones excipere. Illi enim cum de iure nulli subdantur, liberum est ipsi quem velint eligere, nisi aliquib[us] deputatus illis esset: aliquis peculiaris Confessarius: quia illius esset, ut plorū confessiones excipere, ita & matrimonio intercessere. Tertio, Parochum transgressione propositi prescripti peccare mortaliter: quia est preceptum datum de re gravi & necessaria ad animarum bonum. Quarta, valete nihilominus vigorum matrimonium contractum coram Parochio, non praemissa disquisitione diligenter impedimentorum, neque petita Ordinarij licentia: quoniam ad matrimonij validitatem ex parte Parochi, requiritur tantum eius & testium assistentia.

240.

SECUNDUM est, Cum neuter coniux fuerit alienigena, Parochum premisis denuntiationibus nullis; impedimento opposito, posse nulla Ordinarij licentia requisita matrimonio assistere. Probatur: quia si in hoc quoque casu requiretur licentia Ordinarij, Concilium non expressisset id specialiter de casu preced. documenti: neque subiectio est contrarium in eadem sess. cap. 1. cum instruens Parochum de suo in hac re officio inter cetera sic ait, Quibus denuntiationibus factis, si nullum legitimum opponatur impedimentum, ad celebrationem matrimonij in facie Ecclesie procedatur.

TERTIUM est, Si impedimentum opponatur, Parochum posse interdicere matrimonium, non autem de impedimento cognoscere: quod ad Ordinarium, vt de illo cognoscatur, deferendum est. Prior pars indicatur in cap. fin. De clandest. despensi. sub fine cum dicitur: Sane si parochialis Sacerdos tales coniunctiones prohibere coemperit, &c. Posterior vero in cap. 1. De confessione & affinitate, cum in fine dicitur Tuam prudentiam volumus non latere, quod non sicut causa matrimonij tractanda per quolibet sed per Iudices qui potestatem habeant iudicandi, & statuta canonum non ignorent. De qua re Sanchez in itata disput. 15. num. 3. Ex eius doctrina habetur id ipsum procedere, etiam si impedimentum negetur a contrahente: quia licet Parochus in foro conscientiae fidem habere debeat dicenti: non tamen in foro externo, in quo cum impedimentum opponitur, non est ipsius discutere veritatem, sed tenetur rem deferre ad Ordinarium.

Procedere item, quantumcumque nullus impedimentum opponat, si ipsi Parochio constet de eo, etiam occulto: quia si alij tenentur tale detegere, multo magis tenetur ipse cui ex officio incumbit matrimonij impedimenta manifestare & saluti spirituali ouium suarum consulere: praesertim cum per testimonium ipsius, matrimonij impedimentum sufficienter probetur. Nam cum non agatur tunc de puniendo peccato praterito, sed de vitando futuro, hoc est, ne impediti peccent contra Ecclesie prohibitionem, vnu testis sufficere potest: argumento cap. Super eo 2. De testibus & attest. & cap. Præterea 2. De sponsal.

QUARTUM est, Parochum quando ei constat de dispensatione obrente pro foro conscientiae, posse impedimentum quod nouit dissimulare, arque impeditos coniungere, si nullus sit qui coram eo id ipsum impedimentum denuntiet. Quod si aliquis sit qui illud denuntiet, ipsum teneri illos non ante coniungere quam dispensationem adserant pro foro externo. Ratio prioris partis est: quod Parochus testificatur ex officio in uelitate impedimenta ne contrahentes delinquent impediti. Cum autem obtenta est dispensatio pro foro conscientiae, sublata est occasio delinquenti. Ratio vero posterioris partis est: quia ex quo impedimentum denuntiatum est Parochio, tenetur rem deferre ad Ordinarium, cum, tanquam minister ipsius in foro externo, matrimonij impedimenta inuestiget; de quibus iudicandi, vt dictum est, non habet in eo foro potestatem.

241.